

TORNAI JÓZSEF

Egyszer biztos

Egy titán-fenyőt meghagyott a favágó,
talán mert azt hitte, az önmaga,
az idők tűz-tombolását kiálló
megmaradás nyílt szimbóluma.

De körülöttem is itt a halál-erdő,
népirtott fák sirámos sörény-ligete,
egytorony-egyedül maradok meg a kísértő
fatársak között, kik már elaludtak a sors-mögöttibe.

Várni az utolsó fa kidőltét, meddig, hogyan?
Elaludni szép, de még szebb éj-esélytelenül
is fölétápázkodni reggel, ahogy harsog a helyi folyam,
rajta az elfeledett levél száraz lelke ül.

Hozzátok kiáltok, mindenek, nem bújhattok el
a keletkezés fátylaiba pusztulásom elől.
Megyek, megyek, mind messzebb búcsúm könnyeivel,
majd egyszer biztos a vadonnal együtt magasodva föl.

Állat? Vadállat!

Állat?

Nem, vadállat!

Rakétáitól térdelnek földre a házak.

Ha más hit gyümölcse vagy,

néped más nyelven helyesel, tagad,

mint ő,

nincs jogod saját hazádban szántani,

aratni, ahogy szoktál,

őseid dobját pergetni,

fajtád bölcsőjében ringatni csecsemőd,

lelőnek, ha nem te lősz előbb,

fegyvergyárai is ontják repülőiket, tankjaikat.

Megvásárolnak vagy kiröhögnek,

hisz te még mindig azt hiszed,

történelmünk mindig előbbre megy,

pedig az évezredek összehalmozta gazság

egyre igazabbá teszi a homo sapiensi masszát,

így készül most elpusztítani

egymást és az őserdőket, vizeket,

és a cápák

uszonyait levágják,

levesnek nincs különb.

Holnaputánra szülőméhed lesz a csönd.

Állat?

Nem, vadállat!

Én nem tudok hamos igéket költeni:

a XXI. század nem tárgyal, de tömegtemetőket ás,

a bűnt mint jogos önállóságot

letagadja. Nincs, aki cáfol. Hazugságok

híznak, és önigazolások.

A gyöngébbet a legnagyobb vadak

roppantva tapossák el, mint a csigák

vékony héját.

Ezüstcsíkok a járdán és a lépcsőn:

ennyi nyoma marad a mi éljenezve várt

civilizációnknak. A bűnösök helyet cserélnek

a bírakkal.

Látom, ahogy a dögkeselyűk raja

bomlott szarvasbikát fal.

Föld, tenger, ég testvér-himnusza ma

gyászszalagos ének.

Hármas oltár

I.

Egy szép őszi éj után
égető vékonyommal
s csodálkozva, hogy a Nap kelet helyett
éppen most dél felől ébred,
onnan sugárporoz be fiatal, öreget,
én meg a vénségemmel együtt
köhögök, összehúzó magamon kabátom,
míg fehér lesz hajam, csontom,
ahogy föltarajlik a hó dicsősége a sírhanton.

2.

Egyik tükör képe a másik tükörben,
a másik tüköré a harmadikban,
a harmadiké már a negyedikben,
a negyediké pontosan az ötödikben,
véges és végtelen a tükrök száma,
végtelen és véges tömegű tükörkép
szépségben és undorban, élőben
és élettelenben: tükrök tükre
vagy te meg a világ, hiszed, vagy nem.

3.

Agyunk a nagy kérdést úgy válaszolta meg,
mivel nem tudta, minek vannak a mindenek,
hogy álmódott magának egy teremtet,
ki alkot csillag-rejtélyt, folyót, vadat, erdőt,
benne az embert, a legtorzabb, legesendőbb
lényt, ki romlik s újjátestesül,
és kitalálja azt is, ami semmi, pára,
így lel babért a nemlét homlokára.